

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.122/2017/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év június hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 13.B.195/2016/23. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 15.040,- (tizenötezer-negyven) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Balassagyarmati Törvényszék a vádlottat a 2017. év február hó 13. napján kelt 13.B.195/2016/23. számú ítéletével a Btk. 160.§ (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő emberölés bűntettének kísérlete miatt 5 évi szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész - három napi gondolkodási időt követően - a vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosbítása végett, míg a vádlott és védője elsődlegesen enyhítés, másodlagosan téves minősítés, súlyos testi sértés bűntette kísérletének megállapítása érdekében jelentett be fellebbezést.

A Nógrád Megyei Főügyészség fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási tényezők körében a ténylegesnél jóval nagyobb jelentőséget tulajdonított a vádlott javára szóló enyhítő körülményeknek, mint a súlyosítóknak.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte súlyosító körülményként, hogy a vádlott az elkövetéshez különösen veszélyes eszközt, egy 20,5 cm pengehosszúságú kést használt, továbbá kiemelte, hogy a hét kiskorú gyermekről való gondoskodásának enyhítő körülményként értékelését jelentősen csökkenti az a körülmény, hogy a gyerekeket jelen büntetőeljárás miatt gondozásba vették.

Mindezekre tekintettel a Nógrád Megyei Főügyészség szerint a kiszabott büntetés túlságosan enyhe, a szabadságvesztés törvényi minimumban történt meghatározása a súlyosító körülmények súlytalanságára utal, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és mind a szabadságvesztés, mind a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát emelje meg.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1071/2016/4. számú átiratában - képviselője a nyilvános ülésen nem vett részt - a vádlott terhére, súlyosítás végett bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és a védő fellebbezését alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság maradéktalanul és teljeskörűen eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállást a vádlott tagadásával szemben a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok, így a tanúvallomások, az igazságügyi szakértői vélemények és egyéb okirati bizonyítékok alapján megalapozottan állapította meg. Az ügyben keletkezett releváns bizonyítékokat teljeskörűen megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve a cselekmény elkövetését megállapította, melyet a beszerzett bizonyítékok is alátámasztottak.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is teljes körűen eleget tett, indokolásában logikai hiba, iratellenesség nem állapítható meg, okszerűen vont következtetést a vádlott elkövetéskori tudattartamára és azon keresztül a bűnösségét megalapozó szándékára is, továbbá a cselekmény jogi minősítése is törvényes, melynek vizsgálatakor helyesen alkalmazta a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakat.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ugyan helytállóan tárta fel a büntetékiszabási körülményeket és a büntetés nemét is megfelelően választotta meg, azonban nem értékelte kellő nyomatékkal a súlyosító körülményeket és eltúlozta nagy jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülményeknek, így a kiszabott büntetés véleménye szerint törvénysértően enyhe, nem juttatja érvényre a büntetékiszabási elveket, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés mértékét a középértékhez igazítva súlyosítsa. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet rendelkező részéből mellőzze a kísérletre vonatkozó jogszabályhely feltüntetését, továbbá rögzítse, hogy a vádlottal szemben kiszabott közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak és annak tartamát is emelje fel.

A védő a nyilvános ülésen előadta, hogy bár az elsőfokú bíróság a tényállást feltárta, azonban arra vonatkozólag nem áll rendelkezésre adat, hogy a gyógyszer milyen hatást váltott ki védencéből, az miként hatott a szervezetére, így arra sem lehet következtetést levonni, hogy az adott gyógyszer milyen tudatmódosítást eredményezett a vádlottnál. Érvelése szerint, amennyiben a vádlottat valóban ölési szándék vezérelte volna, a kést a ténylegesnél mélyebben szúrta volna a sértettbe, azonban e mozdulattal még életveszélyes sérülést sem okozott. A védő nem vitatta, hogy védece a vádbeli napon és helyen tele volt feszültséggel, amit a sértett megszurásával vezetett le, azonban vénye szerint ez nem jelenti azt, hogy a sértettet meg is akarta ölni.

Mindezek alapján - a fellebbezés irányának sorrendjét megváltoztatva - elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a cselekmény büntetőjogi minősítését akként változtassa meg, hogy védece bűnösségét súlyos testi sértés büntetékében állapítsa meg és erre tekintettel a büntetést is mérsékelje. Amennyiben a másodfokú bíróság nem osztaná álláspontját, úgy másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés büntetés mérséklését kérte az enyhítő körülmények nagy számára tekintettel.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot és hangsúlyozta, hogy a sértettet nem akarta megölni.

Az ellentétes irányú fellebbezések egyike sem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljes körűen lefolytatta, a vádlottat és a tanúkat - a sértettet, az 1. sz. és 2. sz. tanúkat -, valamint az igazságügyi orvosszakértőket és pszichiátriai szakértőt - 1., 2. és 3. számú szakértőket - meghallgatta, továbbá az okiratokat - helyszíni szemle jegyzőkönyvét, rendőri jelentést, szakvéleményeket, az időközben elhunyt 3. számú tanúvallomását, továbbá a mentési dokumentációt - ismertette, illetve a rendelkezésre álló fényképeket is a bizonyítás anyagává tette. A beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a szükséges mértékben számot adott.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen megvizsgálta a bizonyítékokat és azokat értékelési körébe vonta, majd a Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden részletre kiterjedően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének példaszerűen eleget tett.

A vádlott érdemi védekezése a beszédett gyógyszerek miatti emlékezetkiesésre irányult, amely kérdéskört az elsőfokú bíróság kellő alaposággal megvizsgált, majd helytállóan jutott arra a végkövetkeztetésre, hogy a vádlott a terhére rótt cselekményt bódult állapotban követte el. A vád tárgyává tett cselekmény előzményeire vonatkozó bizonyítékokat is minden részletre kiterjedően és az irattal összhangban értékelte, majd ezt követően annak is részletes indokát adta, hogy a sértett vallomását, miként támasztották alá az egyes tanúvallomások és az orvosszakértői megállapítások. A logika szabályainak megfelelően tért ki arra is, hogy a tanúvallomások és a sértett eljárás során tett nyilatkozatainak egyes részletei hogyan voltak egymásba illeszthetők.

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalma alapján csak kisebb részben kell kiegészíteni.

A tényállás kiegészítése előtt a másodfokú bíróság a vádra vonatkozólag annyiban pontosítja az elsőfokú bíróság ítélete 2. oldalának első bekezdését, hogy a Nógrád Megyei Főügyészség vádirata helyesen 2016. október 27. napján érkezett az elsőfokú bíróságra.

A tényállás személyi részét a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel a másodfokú bíróság kizárólag annyiban módosítja, hogy időközben megszületett nyolcadik gyermeke, így nyolc kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni.

Az előéleti adatokat az alábbiakkal egészíti ki:

- A Balassagyarmati Törvényszék Fk.50/2000/8. számú ítéletében elbírált rablás bűncselekményt a vádlott csoportosan és társtettesként követte el.

- A Salgótarjáni Városi Bíróság 5.B.167/2016/8-I. számú ítéletében a vádlottat felfegyverkezve és társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt mondta ki bűnösnek.
- Az elsőfokú ítéletben még vádemelés elhalasztásaként hivatkozott büntetőügyben a Salgótarjáni Járási Ügyészség 2017. február 8. napján B.2022/2015/11-I. számon vádat emelt.
- A másodfokú bíróság rögzíti továbbá, hogy a vádlottal szemben a 2016. február 16. napján elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntette és kóros szenvedélykeltés vétsége miatt a Salgótarjáni Rendőrkapitányságon 2016/2016.bü. ügyszámon büntetőeljárás van folyamatban.

A történeti tényállás 2. oldal utolsó bekezdését az alábbiak szerint módosítja, illetve egészíti ki:

- Az elsőfokú ítélet 5. oldalának második bekezdésében az elkövetési eszközként hivatkozott kés pengenhosszúságát 20,5 cm-re helyesbíti (nyom. ir. 303. oldal).
- Az elsőfokú ítélet 5. oldalának második bekezdésében az „Ezt követően a sértett a vádlottat földre lökte, az 1. és 2. számú tanúl segítségével tőle a kést közösen elvették.” mondat helyett a sértett, valamint az 1. és 2. számú tanúk vallomásai alapján azt rögzíti, hogy Ezt követően a sértett a vádlott lábát kirúgta, aki ettől a földre esett, majd az 1. számú tanú a földön fekvő vádlottnak a kést tartó kezére rálépett, a kést kivette a vádlott kezéből és azt eldobta (nyom. ir. 447., 544. és 552. oldal, valamint 15. számú elsőfokú tárgyalási jkv. 6. oldal és 23. számú elsőfokú tárgyalási jkv. 5. és 7. oldal).
- Az igazságügyi orvosszakértői vélemény 7. oldala alapján (nyom. ir. 319. oldal) az elsőfokú ítélet 5. oldala harmadik bekezdésének első mondatából mellőzi az „és 10 mm-es” mondatrészt, mivel a szakértő a szakvéleményében kizárólag 2 darab 2 mm-es felületen bőrsérülést rögzített. Ugyancsak a szakvélemény hivatkozott oldalán leírtakra tekintettel a másodfokú bíróság a „(...) 10 cm hosszúságú szúrcsatornájú szúrt sérülést szenvedett el.” ténymegállapítás után azt is feltünteti, hogy A szúrás nem hatolt a hasüregbe, az a hasfal rétegei között végződött.

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a védő érvelésével ellentétben a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása során a 3/2013. Büntető jogegységi határozat szempontrendszerét alapul véve helyesen sorolta fel azokat az alanyi és tárgyi tényezőket, amelyek alapján kétség kívül megállapítható a vádlott terhére az emberölés büntettének kísérlete.

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlott még az inkriminált cselekmény előtt azt hangoztatta, hogy a sértettet megöli, majd később e kijelentésének megfelelően egy nagy pengenhosszúságú kést vett a kezébe és a sértettet magához ölelve legalább közepes erővel hirtelen megszúrta a sértettet a has baloldali felső részén, majd ezek után még két alkalommal, szintén

legalább közepes erővel a sértett mellkasának bal oldala felé szúrt. A hivatkozott eszköz a vádlott által használt módon alkalmas volt az élet kioltására, mivel közismert, hogy egy nagy pengehosszúságú késnek a másik személy has, illetve mellkas részébe szúrása következményeként a halál azonnal bekövetkezhet, így az elkövetés eszköze, a támadott testtájék és az erő kifejtés mértéke már önmagában kizárta a védelem által indítványozott súlyos testi sértés büntette kísérletének megállapíthatóságát. Jelen esetben az ölési kísérlet befejezetté (teljessé) vált, mert a vádlott a maga részéről mindent megtett annak érdekében, hogy a halálos eredmény bekövetkezzen, vagyis elindította azt az okfolyamatot, amely az ő további magatartása nélkül is alkalmas volt arra, hogy a cselekmény befejezetté váljék.

Az eddig kifejtettekből adódóan a másodfokú bíróság abban is egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a vádlott egyenes szándékkal követte el a vád tárgyává tett cselekményt, azaz tudata egyrészt átfogta a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, másrészt ezt kifejezetten kívánta, azaz szándéka nem csupán testi sérülés előidézésére irányult.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor megállapította, hogy a vádlott cselekménye alkalmas az emberölés büntette kísérletének megállapítására.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság szinte hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azonban az ügyészség fellebbezésének indokolásában helytállóan mutatott rá arra, hogy az elkövetéshez használt különösen veszélyes eszköz további súlyosító körülmény. Az enyhítő körülményeket a másodfokú bíróság annyiban módosítja, hogy már nyolc kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a büntetett előéletű a vádlottal szemben. A meghatározott szabadságvesztés tartama arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges is az 5 év szabadságvesztés kiszabása, annak felemelése a sértetti megbocsátásra és a nyolc kiskorú gyermek eltartásáról való kötelezettségére tekintettel nem indokolt.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartama ugyancsak törvényes és megfelelő.

A másodfokú bíróság a fellebbezési főügyészség átiratában írtak ellenére nem mellőzte az elsőfokú ítélet rendelkező részéből a kísérlet jogszabályhelyét, mivel feltüntetésének szükségességét a Be. 258. § (2) bekezdés d) pontja ugyan nem írja el, de nem is tiltja, továbbá a közügyektől eltiltás mellékbüntetésként történt kiszabására utalással sem egészítette ki az elsőfokú ítéletet, mert azt a Be. 258. § egyetlen bekezdése vagy pontja sem követeli meg.

A szabadságvesztés börtön fokozata, a felételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása és az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása is törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről is törvényesen rendelkezett.

A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő jelenléti díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése értelmében a Be. 338. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2017. év június hó 8. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 13.B.195/2016/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.122/2017/7. számú végzése folytán a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2017. év június hó 8. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő